

Křtu Páně

Římanům 6: 3 – 8: *Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce – i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít.*

V USA se v r. 2006 stala podobná událost. V městečku Tallmansville v Západní Virginii vybuchl metán v bani Sago Mine. Jeden jediný horník byl nalezen naživu a zbylých 12 umřelo, nebo se udusilo v bani dřív, než se k nim dostaly záchranní jednotky. Později se ukázalo, že muži těsně před jistou smrtí psali odkazy svým rodinám. První takovýto odkaz, který byl sdělen veřejnosti obsahoval kromě lásky k rodině a dětem i takovouto větu věřícího horníka: „Není to tak zlé. Jdu jenom spát. Vidíme se na druhé straně“. Ten muž vlastně říkal: „Nebojte se o mne! netrpím a mám víru, že se opět potkáme jako rodina u Boha“. Obrovská víra tohoto horníka, věřícího místní církvi v ústřety smrti. Vlastně v těch řádcích říká, že Ježíš pro něho udělal cestu a možnost setkat se se svými milovanými na druhé straně. Takovouto víru má věřící horník pár hodin před smrtí. To je síla naší víry.

Místní farář, když týden po pohřbu horníků kázal v místním kostele, vzpomněl i tohoto horníka a jeho odkaz z otázkou na věřící: „Kdybyste věděli, že máte jenom pár hodin života, jaký vzkaz rodině a světu byste napsali? Mám naděj, že každý z vás by byl schopen s plnou vážností napsat: „Na shledanou“, nebo „Vidíme se na druhé straně.“

Právě v našem křtu a přiznání se k němu vyjadřujeme před Bohem a světem pevné přesvědčení, že Bůh v Kristu pro nás udělal cestu a způsob, aby to „Na shledanou“ a „Vidíme se na druhé straně“ bylo doopravdy pravdivé a nejenom naší další mrtvou nadějí a prázdnými slovy.

O tomto je křest. Můj i tvůj. Není to magie, která automaticky dovede člověka do nebe. Není to rituál, bez kterého by se nevinné děti do nebe nedostali. Není to polití vodou, ku kterému farář něco pěkného řekne. Náš křest je závazek na jedné straně, ale i pozvání do naděje a taktéž do vděčnosti. Tehdy když k tomu činu v kostele přistoupí pak i činná víra v onu naděj toho Božího: „Neshledanou“.

O tomto to je. Na Slovensku jsem měl ve sboru jednoho těžce retardovaného chlapce. Měl mě rád, protože jsem jim s maminkou dával dřevo ze svého dřeva na faře, aby měli čím topit a klukovi jsem leckdy donesl i cosi sladkého. Kdykoli mě zahlédl na náměstí, běžel ke mně a já jsem věděl co bude následovat – jeho oblíbená věta: leš ta? – a ukázal na kostel na náměstí. Můž ja ta? Vždycky když spolu se mnou vešel do té krásné gotické baziliky s italskými freskami,

spontánně si klekl na schod k oltáři. Modlit se nevěděl a špatně mluvil, nebyl ani pokřtěn, a přesto i s tím podprůměrným IQ věděl, co to znamená stát v chrámu před Bohem. Když jsem se ho zeptal: „Miško, pomodlíme se? Vždycky s radostí pokýval hlavou. Já jsem se modlil Otčenáš, a on klečící před oltářem ve snaze opakovat po mně mumlal tiše svoji modlitbu. Když nekřtěný retardovaný chlapec umí před Bohem spontánně pokleknout a s primitivní vírou a vděčností se v duchu modlit, oč víc máme děkovat Bohu my, kteří jsme dostali darem plný zdravý rozum a mysl, plné dlaně Božích darů na každý den a titul „dítě Boží“ u našeho křtu?

Oč víc my, kterým denně do zdravé mysli zní Boží hlas se slovy: Jsi mé milované dítě. Křtem jsem tě porodil pro věčnost a jistotu tak neochvějnou, že na ni můžeš založit svůj život klidně i tisíckrát.“ – jak říkával Martin Luther?

My si možná ani neuvědomujeme co všechno nám ve křtu daroval otec Bůh. Jsem Boží dítě. Navěky a navždy. Kristův bratr a dědic království Božího. Dědic však vždy může dědictví zvelebit, nebo promrhat, ač mu jej Otec z lásky a zdarma daruje.

Jako Boží dítě smím činit všechno co činil Ježíš – prvorozený Boží syn. Smím Boha oslovovat svým Otcem, smím jej kdykoli prosit o sílu a odpuštění, vždyť jsem jeho dítě; smím silou Boží lásky, kterou jsem sám milován a uzdravován, uzdravovat druhé; smím nejmocnější jistotou celého vesmíru nasycovat svět kolem sebe; smím volat zbloudilé do Božího lůna, aby je Bůh porodil k věčnosti stejně tak jako mne samotného.

Je toho mnohem mnohem víc, co nám ve křtu umožňuje Otec Bůh. Proto moudrý Luther, když přemýšlel nad spojením „sjednocení s Kristem“ v Římanům 6:5 myslel na svůj křest. Křtem získáváme výsadu i závazek stávat se denně tím, co Luther označil spojením „alter Christus“ – stávat se druhým Kristem pro naše bližní; stávat se Kristem který má nohy, jež kráčí tam, kam by jiný nešel; Kristem který má ruce, jež obětavě činí to, co se druhým nechce; Kristem který má jazyk, jež mluví a zpívá nebeskou radostí; Kristem který má oči, které se nezavírají před utrpením nevinných a trápením tohoto světa. Kristem který má záda, jež oddaně oddaně pomůžou ponést břemeno druhým. Kristem který má uši, aby bližního v nouzi vyslechl, pochopil a porozuměl.

Možnost z Boží moci se stávat pro druhé alter Christus je nádhernou výsadou nás všech – Božích dětí, narozených ve křtu pro věčnost. Není to krásný dar být druhým Kristem zde na zemi?

Abychom se mohli stávat pro druhé druhým Kristem, musíme spolu s Lutherem chápat, že slova 4. verše 6. kapitoly listu Římanům se mají opakovat v našem životě každý den. Luther v Malém Katechismu, jež měl viset jako plakát v každé evangelické domácnosti, právě do tohoto verše vkládá slova „durch tagliche Buse“ (každodenním pokáním). Každodenním pokáním se denně v nás děje to, co se poprvé s nás i událo u našeho křtu : každé nové ráno jsme znovu pohřbeni v Kristovu smrt, abychom skrze Jeho vzkříšení i v tento den vstoupili na cestu nového života – cestu, na které já a ty jako Boží děti a dědicové budeme i dnes alter Christus pro druhé.

Připomeňme si svůj křest a čerpejme z něho potěšení a jistotu. Vzpomeňme si na Luthera, který v největších zápasech a těžkostech svého života nacházel sílu všechno překonat, a stačili mu k tomu dvě slova, napsaná křídou na jeho stolu: „*Baptizatus sum*“ – jsem pokřtěn. V těch dvou slovech „Jsem pokřtěn“ vidíme i dnes jistotu jakou měl i ten americký horník, jehož „nashledanou“ se stalo skutečností. „*Jistota, že jsi v křtu Božím dítětem je jistota tak neochvějná, že na ni můžeš vsadit celý svůj život klidně i tisíckrát.*“

Milované dítě Boží, jsi pokřtěn, pokřtěna. Toto vyznání a jistota pramenící z tvého křtu nechť ti dává sílu stávat se pro bližní kolem tebe druhým Kristem.